

1993. március 14. (vasárnap) Petőfi 6.00

HOLNAP HÉTFŐ

Mv.- Csütörtökön volt a *Tájfún c. Lengyel Menyhért dráma főpróbája*, erre látogatott el *Czégé Anikó* és beszélgetett **Huszi Péterrel a rendezővel.**

H.P.- Ez egy sokkal komplikáltabb, sokkal nehezebb érzés. Ha színész vagyok, ha játszom a színpadon akkor a kezemben tartom az eseményeket, akkor ha rossz vagyok esetleg tudok jobb lenni, ha érzem, hogy a közönség nem vesz valamit annyira, ahogy én szeretném, akkor megpróbálom a dolgot megfeszíteni, így azonban én azt hiszem, vagy szeretném hinni, vagy akarom hinni, hogy azokat a feszültségeket, amiket én magamban érzek és egyre nő egy ilyen főpróba alatt, azokat a feszültségeket elvonom a színpadról. Én azt tapasztaltam, hogyha egy rendezővel nagyon szorosan működtem együtt, akkor valami sugárzás azért innen is megy föl a színpadra, de kétségtelen, hogy egy eléggé nehéz, eléggé feszültségteli dolog ülni lent rendezőként a nézőtérén. A mai főpróba nagyon fontos számomra, úgy érzem, hogy nagyon erősen hat a darab az emberekre. Én mindig is jobban szeretem a csendeket a színházban, a feszült csendet, mint a tapsokat, úgy érzem, hogy nagyon erős kapcsolat, áramkör van a színpad és a nézőtér között és ez a darabnak nagyon fontos, mert ez egy titokzatos darab, egy titokzatos világ és rengeteg olyan furcsa vibrálás van a történet körül, ami úgy érzem, hogy nagyon erősen hat a nézőkre.

R.- Lengyel Menyhért valahol azt nyilatkozta, hogy az köztudott dolog, hogy ő Berlinben élt néhány esztendő és pont a japán követséggel szemben volt az ő lakása és oda látott, de nem igazán izgatta akkor ez a dolog, már akkor foglalkozott a darab gondolatával, de azt mondta, hogy lehet, hogyha akkor számára kiderült volna, hogy ott japánok vannak és átment volna és megismerte volna őket, akkor lehet, hogy feledésbe ment volna ez a téma.

H.P.- Az élet nagyon erősen játszik bele ebbe a történetbe, ennek egy előzménye is van, amit maga mond, ennek a berlini japán követségnek. Egy Ilona nevű hölgy aki egy óriási szerelem, egy óriási csalódás, a szerelem elhagyja Lengyel Menyhértet és történetesen - hogy egy irodalmi csemegével is szolgáljunk - hozzá megy Kosztolányi Dezsőhöz, ez az az Ilona, a magyar lírának az egyik gyöngyszeme lett, ebben a fájdmában megy el Berlinbe, ebben a fájdmában viaskodik abban a kis hotelszobában Ilonával, aki közben Budapesten szerelmes, az Ilona és ez a titokzatos japán ház, ahol ki-be járkálnak emberek, amelyről ő nem tudta, hogy a japán követség, ez létrehozta ezt a különleges világot.

R.-Tóth Sándor volt az, aki megjósolta a szerzőnek, hogy ez a darab lesz, ami majd világsiker lesz számára és nem tudom, hogy akkor ő hogy érezte, de gondolhatjuk, hogy talán azért az nagyon nagy öröm volt, hogy Japánban is bemutatták ezt a darabot.

H.P.- Ez engem is meglepett, azt megértettem, hogy Londoban és Párizsban és Bécsben és mindenhol sikere van, de hogy Tokióban vajon hogy játszották az európaiakat, ez izgat engem, ugye mert nekünk is nagy gondot okozott az, hogy hogy mutassuk be ezt a japán társaságot. Egy japán szakértőt kértünk fel, Sato Norikot, aki nagyon sok mindenben segített, nemcsak a rituális dolgokban, hanem a japán viselkedésmódban, a japánok és az európaiak közötti különbségben, abban amit én nagyon erősen szerettem volna - és úgy érzem talán sok helyen sikerült is - hangsúlyozni a darabban, hogy itt egy szerelmi történeten túl, két kultúra harcáról is szó van, két egymástól földrajzilag és lelkileg is nagyon távoleső kultúra harcáról van szó és ennek az idegenségnek a drámájáról és a tragédiájáról is szó van. Várom ide azokat az embereket, akik ki vannak éhezve a szenvedélyre, az érzelmekre, az indulatokra, akik ki vannak éhezve a nagy katartikus mesékre.

R.- Ön is játszik, rendezi is, az egyik főszereplő Mácsai Pál is játszik is és rendez is.

H.P.- Ez néha feszültség is, nagyon sokat beszélgettünk, itt Puskás Tamás itt a Madách Kamarában rendezett több alkalommal, de még egy rendező van a Kolos, aki szintén rendező, úgyhogy három rendező, lehet hogy egy kicsit sok három rendező, annyiból voltak izgalmasabbak a próbák, hogy éles kérdések merültek fel, én azt hiszem, hogy ez, hogy színész-rendező, ez nagyon jó, hogy így kezd összerosódni, nagyon sok kitűnő színész rendez nagyon jól, én azt hiszem, hogy itt egyetlen fontos dolog kell hogy színház szülessék, mégpedig a közönségnek. Azon túlmenően mindannyian a színházért vagyunk és a közönségért vagyunk, néha ilyen minőségben, néha olyan minőségben, ők egyébként a tanítványaim is, nem csak hogy színész és rendező kollégáim.

R.- Hogyha pár mondatban ajánlaná röviden, egy kis kivonatát adná ennek a darabnak.

H.P.- 1988-ban vagyunk Berlinben, ahol egy titokzatos japán csoport valami titkok után kutat. Nem tudjuk, hogy mi után, de minden esetre olyas valamit csinálnak, amit nem szabad tudni az embereknek, tehát titkos. Egyikük, - a vezetőjük - beleszeret egy európai hölgybe, aki őt megcsalja, aki végülis a titkait meg akarja tudni, a titkait ki akarja szedni, és ezért végső elkeseredésében a gyűlölet, a szerelem gyűlöletté válik és megöli ezt a hölgyet, azonban ő neki nem lehet börtönbe menni, mert ő a csoport vezetője, tehát egy fiatal magára vállalja a bűnt, börtönbe kerül, de a történet nem érhet ilyen egyszerűen véget, mert ahogy a darab mondja, megfertőzte Tokeramot az európai levegő, az európai bacilus, ami a lelkiismeretfurdalás, a bűntudat és ezzel a bűntudattal és ezzel a számára ismeretlen és tájfun-viharszerű erősségű érzéssel nem tud mit kezdeni és véget vet az életének.